

Sygn. akt II KK 539/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej 18 stycznia 2023 r.,
w sprawie **K. G. i D. G.**,
skazanych z art. 284 § 2 k.k. i in.,
kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 1 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 348/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt XII K 190/20,

postanowił:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2021 r., sygn. XII K 190/20, D. G. został uznany za winnego tego, że:

1. w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 1 czerwca 2017 r. do 30 grudnia 2019 r. przy Al. [...] w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. G., przywłaszczyli należące do Centralnego Biura Antykorupcyjnego powierzone K. G. - zatrudnionej na podstawie umowy o pracę na stanowisku głównego specjalisty, a później eksperta w Wydziale Finansowo-Księgowym Biura

Finansów Centralnego Biura Antykorupcyjnego - mienie ruchome znacznej wartości w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 9.230.194,09 zł, czym z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za który wymierzona została kara 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzona została kara 200 stawek dziennych grzywny, przy określeniu wysokości jednej stawki na 50 zł; na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 45 § 2 i 3 k.k. zasądzone od D. G. i K. G. solidarnie na rzecz Centralnego Biura Antykorupcyjnego kwotę 9 224 893,54 zł zabezpieczoną na rachunkach S. SA z siedzibą w K. tytułem naprawienia części szkody wyrządzonej przestępstwem, uznając że pieniądze te należą do oskarżonych; na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądzone od D. G. i K. G. solidarnie na rzecz Centralnego Biura Antykorupcyjnego kwotę 5300,55 zł tytułem naprawienia drugiej części szkody wyrządzonej przestępstwem;

2. w okresie od 1 czerwca 2017 r. do 30 grudnia 2019 r. w ustalonych miejscach na terenie W. , działając wspólnie i w porozumieniu z K. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podejmowali czynności mające na celu udaremnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia środków pieniężnych i ich legalizację, przy wykorzystaniu platformy internetowej prowadzonej przez S. sp. z o.o. z siedzibą w K. (obecnie S. SA) dla uczestników gier hazardowych, ukryli je w ten sposób, że K. G. przekazywała D. G. wynoszone z kasy Centralnego Biura Antykorupcyjnego pieniądze, a ten użytkując w Internecie rzeczoną platformę i posługując się na niej pseudonimem „B.”, dokonał ich transferu na dedykowany mu rachunek w łącznej kwocie nie mniejszej niż 10.288.573 zł - stanowiącej korzyść majątkową wysokości 9.230.194.09 zł pochodzącą z popełnienia na szkodę CBA występku z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz pożytków uzyskanych w związku z obracaniem w grach hazardowych przywłaszczonymi pieniędzmi, a następnie obracając tymi środkami, uczestniczył w grach hazardowych oraz wypłacił z tegoż rachunku

kwotę 2.008.875 zł i tak osiągnęli znaczną korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 29.197.079 zł, czym z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. czynu z art. 299 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za który wymierzona została kara 2 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzona została kara 150 stawek dziennych grzywny, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł; na podstawie art. 41c § 2 k.k. orzeczono wobec D. G. zakaz wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych na okres 10 lat;

na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone kary jednostkowe zostały połączone i wymierzona została kara łączna 8 lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności dokonano stosownych zaliczeń; orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych i kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a mianowicie:
 1. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i wskazaniem doświadczenia życiowego,
 2. przepisu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd meriti dążenia do realizacji zasady prawdy materialnej wyrażające się w oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy z dnia 15.04.2021 r. o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii, a także brak przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny uzależnień wobec patologicznego uzależnienia D. G. od hazardu w kontekście psychologicznej motywacji działania oskarżonego, a także wniosków biegłych na rozprawie z dnia 16.02.2021 r. co do tego, że nie spotkali się nigdy z uznawaniem hazardu patologicznego za chorobę psychiczną oraz, że „nie jest to

termin psychiatryczny tylko bardziej z dziedziny psychologa uzależnień”,

3. przepisu art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka /Z. G. na okoliczności min związane z uzależnieniem oskarżonego od hazardu w sytuacji, gdy dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia i dla oceny motywacji oskarżonego;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych podstawę wydanego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść i polegał na nietrafnym przyjęciu, że patologiczne uzależnienie oskarżonego nie miało wpływu na jego działania i na rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności karnej oraz że zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje na popełnienie przez oskarżonego czynu z art. 299 §1 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;
3. Alternatywnie, na podstawie przepisu 438 pkt 4 k.p.k. obrońca zarzucił rażącą niewspółmierność kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda, przy wymiarze której sąd pominął istotną okoliczność jak: naprawienie w całości wyrządzonej przestępstwem szkody, a także poprzez brak nadania poszczególnym okolicznościom odpowiedniego znaczenia, tj. konsekwentnego składania wyjaśnień, które w znacznej mierze stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, skrzywdy D. G. oraz jego dotychczasowej niekaralności, co świadczy o pozytywnej prognozie kryminologicznej wobec oskarżonego i powinno skutkować orzeczeniem kary w niższym wymiarze.

W konsekwencji autor apelacji wniósł o:

1. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu psychiatrii i psychologa oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do spraw uzależnień na okoliczność wpływu uzależnienia D. G. na jego działania objęte aktem oskarżenia i jego poczytalność *tempore criminis*;
2. uchylenie zaskarżonego wyroku - w przypadku przyjęcia działania w warunkach art. 31 § 1 k.k. i umorzenie postępowania wobec oskarżonego D. G.; w razie przyjęcia działania w warunkach ograniczonej poczytalności -

zmianę zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 31 § 2 k.k. nadzwyczajnie złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt 2 lub uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w całości w zakresie oskarżonego, w przypadku uwzględnienia zarzutu z pkt 3) przy zastosowaniu art. 60 § 2 pkt 1 k.k. obniżenie wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego.

W wyniku rozpoznania środka odwoławczego, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 czerwca 2022 r., sygn. II AKa 348/21 zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie został zmieniony w ten sposób, że: odnośnie do obu czynów przyjęta została kwalifikacja prawna oraz podstawa wymiaru kar, środków karnych i środka kompensacyjnego w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za podstawę prawną wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny przyjęto art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., w pozostałej zaś części zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy; orzeczono nadto o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli instancyjnej, w tym nienależyte, nierzetelne oraz pozbawione wnikliwej analizy rozważenie przez sąd odwoławczy każdego z zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego D. G. oraz nieustosunkowanie się do argumentacji zawartej w ich uzasadnieniu, co skutkowało niezasadnym zaakceptowaniem ustaleń, a ponadto wadliwe uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego, polegające na odwoływaniu się do trafności ustaleń i ocen sądu I instancji, a braku odpowiedniej argumentacji, która wskazywałaby, dlaczego podniesione zarzuty oraz argumenty na ich poparcie, nie zasługują na uwzględnienie, co powoduje, że kontrola odwoławcza de facto nie nastąpiła,

2. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. przejawiające się w częściowym oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy Dariusza Głodowskiego z k. 4200 z dnia 4 maja 2022 r. na rozprawie w dniu 24 maja 2022 r., w sytuacji, gdy Sąd Apelacyjny uprzednio uwzględnił wniosek dowodowy obrońcy i zwrócił się do wskazanych lombardów oraz do S. S.A., zaliczył w poczet materiału dowodowego materiały uzyskane z lombardów z ul. [...], z ul. [...] oraz z lombardu A. s.c., natomiast mając na uwadze brak nadesłania odpowiedzi z lombardu przy ul. [...] oraz z S. S.A. oraz informację pełnomocnika S. S.A. podaną na rozprawie w dniu 24 maja 2022 r., że spółka wysłała do sądu żądane informacje w dniach tj. 19-20 maja 2022 r. zasadnym było oczekiwanie na wskazane odpowiedzi, które w przekonaniu obrony mają istotne znaczenie w zakresie zarzutów podnoszonych przez obronę, a także w kontekście wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii, w szczególności biegłego z zakresu uzależnień,
3. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 202 par 2 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw uzależnień, w sytuacji, gdy z opinii uzupełniającej biegłych złożonej na rozprawie w dniu 16 lutego 2021 r. wynika jednoznacznie, że zdolność skazanego do rozpoznania znaczenia czynu mogła być mniejsza, zatem stanowisko obrońcy nie stanowi wyłącznie subiektywnej polemiki z wnioskami biegłych, nadto mając na uwadze, że hazard psychologiczny nie jest pojęciem z zakresu psychiatrii, lecz z dziedziny psychologii uzależnień, zasadnym było dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu uzależnień, także w świetle publikacji A. L. z Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu, dotyczącej uzależnień jako jednej z przyczyn niepoczytalności, która stanowiła istotną informację o konieczności uzyskania opinii specjalisty ds. uzależnień i ustalenia wpływu hazardu na poczytalność D.G., świadomości działań i zaniechań podejmowanych przez skazanego, ale i swobodę kierowania nimi.

Na podstawie powyższych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Następnie, po upływie terminu do złożenia kasacji, obrońca skazanego złożył pismo zatytułowane „uzupełnienie zarzutu kasacji” (k. 10-11), w którym zarzucił wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w treści art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., mające polegać na nienależytej obsadzie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z powodu tego, że przewodniczący składu i sprawozdawca sędzia P.F. został powołany „na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw”, w konsekwencji wnosząc o uchylenie wyroku sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi stanowisko prokuratora, skazany wniósł o uwzględnienie zarzutów i wniosków sformułowanych w kasacji obrońcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, stąd podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k. na posiedzeniu bez udziału stron.

Na wstępie należy zaznaczyć, że uzupełnienie kasacji o nowe zarzuty może być procesowo skuteczne pod warunkiem zachowania terminu, o którym mowa w art. 524 § 1 zd. pierwsze k.p.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, że wyjątkiem jest tu zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej (zob. np. postanowienia SN: z dnia 1 grudnia 2004 r., II KK 332/04, LEX nr 163251; z dnia 10 grudnia 2013 r., V KK 280/13, LEX nr 1405577). W tej sytuacji, skoro uzupełnienie dotyczyło tej kategorii zarzutu, należało ustosunkować się do niego w pierwszej kolejności. Wystąpienia uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. skarżący upatrywał w okolicznościach powołania SSA P.F. na urząd sędziego sądu apelacyjnego. Powołując się na uchwałę z dnia 23 stycznia 2020 r.,

sygn. akt BSA I-4110-1/20 (OSNKW 2020, z. 2, poz. 70) bezkrytycznie przyjął jednak wyrażone tam wówczas stanowisko, które stanowiło próbę wykreowania nowego, bo niespotykanego wcześniej, mechanizmu procesowego, służącego *de facto* deprecjacji kontestowanego stanu prawnego o charakterze stricte ustrojowym. Słusznie zwrócił uwagę autor pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego na stosowne orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, w tym - przemilczany przez skarżącego - wyrok z dnia 20 kwietnia 2020 r. w sprawie U 2/20, w którym stwierdzono, że przedmiotowa uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. jest niezgodną z:

a) art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

b) art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, z późn. zm.),

c) art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm.); OTK-A 2020, poz. 61 (Dz.U. z 2020 r., poz. 376).

Uchwała Sądu Najwyższego na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20 przestała zatem obowiązywać. Pogląd ten jest ugruntowany w orzecznictwie, w tym także Sądu Najwyższego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2021 r., sygn. akt IV KZ 37/21 oraz z dnia 3 listopada 2021 r., sygn. IV KO 86/21). Podkreślić trzeba przy tym, że art. 190 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, iż orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Przyjmuje się, że żaden organ nie posiada uprawnień do weryfikacji oraz nierespektowania orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego. Co więcej, norma określona w art. 190 ust. 1 Konstytucji RP jest normą samowykonalną, implikującą obowiązek uwzględnienia z urzędu treści orzeczenia w toku rozpoznawania sprawy, a nadto obowiązek respektowania i wdrażania orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego przez wszystkich adresatów (por. B. Naleziński, Komentarz do art. 190 Konstytucji RP [w:] P. Tuleja, (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Warszawa 2021, LEX, A. Mączyński, J. Podkowik, Komentarz do art. 190 Konstytucji RP [w:] L. Safjan, L.

Bosek (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Warszawa 2016, Legalis, B. Banaszak, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz do art. 190, Warszawa 2012, Legalis, a nadto np. wyrok TK z dnia 20 maja 2003r., SK 10/02, OTK-A 2003/5/41, wyrok TK z dnia 11 sierpnia 2016r., K 39/16, OTK-A 2016/71, uchwała SN z dnia 23 stycznia 2001r., III ZP 30/00, OSNP 2001/23/685, uchwała składu 7 sędziów NSA z dnia 7 grudnia 2009 r., I OPS 9/09, ONSAiWSA 2010, Nr 2, poz. 16; wyrok SN z 22 sierpnia 2018r., III PK 71/17, LEX nr 2539181, wyroki NSA z dnia 22 lutego 2008 r., II OSK 1004/06, Legalis; z dnia 16 lutego 2010 r., I FSK 2075/08, Legalis; z dnia 23 września 2014 r., II FSK 2328/12, Legalis, wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 19 czerwca 2018r., II SA/Wr 801/17, LEX nr 2569546). Nie ma zatem żadnych podstaw do proceduralnej negacji statusu sędziego oraz jego kompetencji orzeczniczych z przyczyn podniesionych w uzasadnieniu uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/2020), a w konsekwencji dopatrywania się bezzwzględnej przyczyny odwoławczej w sytuacji, gdy w składzie sądu brała udział osoba powołana na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3).

Odnosząc się natomiast do pozostałych zarzutów kasacji należało uznać, że sformułowane zarzuty nie służyły wykazaniu naruszeń prawa wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., gdyż całokształt przytoczonej argumentacji wyraźnie wskazywał na intencję ponowienia instancyjnej weryfikacji wyroku skazującego. Nie mogły być odczytane inaczej choćby wywody, w których autor kasacji dążył do podważenia oceny wyjaśnień skazanego, przeciwstawiając jej ocenę własną lub kontestował jednoznaczną treść opinii sądowo – psychiatrycznej. Brak akceptacji wobec wyników kontroli instancyjnej nie może być postrzegany w kategoriach naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Obraza tego przepisu występuje wówczas, gdy jakiegokolwiek wnioski i zarzuty sformułowane w środku odwoławczym pozostawały poza zakresem kontroli odwoławczej, lub gdy kontrola ta miała charakter jedynie iluzoryczny. Dodać nadto trzeba, iż dla kasacyjnej skuteczności tego rodzaju zarzutu konieczne jest wykazanie, że przedmiotowe uchybienie miało charakter rażący i mogło mieć wpływ kwalifikowany, a więc „istotny”, na treść wyroku (art. 523

§ 1 k.p.k.). Tymczasem pisemne motywy tego orzeczenia dowodziły, że standardy kontroli odwoławczej nie zostały naruszone, bowiem przeanalizowane zostały wszystkie zarzuty, w tym zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. w ramach oceny wyjaśnień skazanego i stanu jego poczytalności. Akceptując stanowisko sądu I instancji, sąd *ad quem* nie był związany treścią art. 410 k.p.k. w zakresie gruntownej i wszechstronnej analizy całokształtu materiału dowodowego. Wystarczające było jedynie wskazanie z jakich powodów nie podzielił określonego zarzutu (art. 457 § 3 k.p.k.). Ten wymóg bez wątpienia został natomiast zrealizowany, bowiem wyłożone zostały kluczowe argumenty przemawiające za odrzuceniem zapatrywań wyrażonych w środku odwoławczym.

Kwestia określenia stanu poczytalności skazanego *tempore criminis*, jako że podnoszona już była w apelacji, była przedmiotem postępowania odwoławczego, czego egzemplifikacja znajduje się w rozważaniach zawartych na s. 11-12 uzasadnienia. Zarówno sąd I instancji, oddalając wniosek o prowadzenie w tym kierunku dalszego postępowania dowodowego (k. 3779), jak i sąd odwoławczy w aspekcie zarzutu obrazy, między innymi art. 201 k.p.k., wyraziły kategoryczny pogląd, że na tym gruncie nie wystąpiły podstawy do powzięcia wątpliwości co do kompleksowości, jasności i w konsekwencji rzetelności opinii sądowo – psychiatrycznej. Dodać jedynie można w tej materii, że podstawą do stosowania powyższego przepisu nie może stać się okoliczność, że strona wdając się samodzielnie w spekulacje myślowe natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wnioski natury ściśle fachowej, w dziedzinie, w której z natury rzeczy sądowi i stronom merytorycznie brakuje wiadomości specjalistycznych, są błędne (zob. postanowienie SN z dnia 14 kwietnia 2022 r., V KK 411/21, LEX nr 3430646). Stanowisko przeciwne, które w tym aspekcie prezentował obrońca skazanego, nie wynika z realnych podstaw, mogących materializować przesłanki do uzupełnienia materiału dowodowego w postulowanym kierunku. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, że wątpliwości odnoszące się do prawidłowości zaprezentowanych przez biegłych wniosków skarżący wywodził ze zdania - wyjętego z całego kontekstu ustnej opinii złożonej na rozprawie głównej w dniu 16 lutego 2021 r. (k. 3488) - iż D. G. „podejmował decyzje impulsywnie i zdolność do rozpoznania czynu mogła być mniejsza”. Dla pełnego, lecz nie zniekształconego

odzwierciedlenia stanowiska biegłych konieczne jest uzupełnienie, że po tej newralgicznej w ocenie skarżącego uwadze podkreślili biegli jednocześnie, że „w rozumieniu art. 31 k.k. oskarżony przewidywał albo mógł to przewidzieć”. Dopiero zatem całościowe ujęcie tej wypowiedzi może obrazować jej rzeczywistą merytoryczną zawartość, co ucina wszelkie nieuprawnione spekulacje. Treść i wnioski przedmiotowych opinii nie budziły wszak żadnych wątpliwości w zakresie stwierdzonego u skazanego uzależnienia od hazardu, które zostało wnikliwie ocenione w kontekście art. 31 k.k.

Nie stanowiło również obrazy prawa, nie wspominając już o cechach tego naruszenia wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k., niestwierdzenie konieczności wyczerpującego kompletowania informacji z lombardów. Zgodzić się należy z oskarżycielem, który w pisemnej odpowiedzi wskazał, że skoro Sąd Apelacyjny przyjął za udowodnione twierdzenie skarżącego w kwestii uzależnienia D. G. od hazardu i ograniczył postępowanie dowodowe w tym zakresie, jednocześnie odstępując od uzyskania danych od dwóch podmiotów, to takie stanowisko nie stanowiło rażącego naruszenia prawa, nie godziło w interes procesowy skazanego i nie mogło w żaden sposób rzutować na treść wyroku sądu. Jest on bowiem władny ograniczyć postępowanie dowodowe i oddalić złożone wnioski, między innymi gdy dotyczą one okoliczności ustalonych zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy.

Kierując się powyższą argumentacją Sąd Najwyższy orzekł zatem jak w sentencji postanowienia. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto natomiast stosownie do treści przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 2 k.p.k. i art. 633 k.p.k.